

“Vind jij het ook zo erg dat Freddie Mercury is overleden?” Voor mij kwam dat als een donderslag bij heldere hemel. Ik wist van niets, was al een tijdje niet meer zo fanatiek bezig met muziek maar luisterde nog wel vaak naar de radio – en zo overviel mij deze onheilstijding, in vragende vorm gebracht door een diskjockey, geen *flauw* idee meer wie.

DE EERSTE KEER

Een hele tijd heb ik daar stil op mijn bureaustoel gezeten, roerloos, geschokt, verwerkend. Freddie Mercury, een van de vier grootste helden uit mijn puberteit, was niet meer. Ik woonde toen in Rotterdam, niet ver van de plek waar ik op veertienjarige leeftijd sidderend van opwinding mijn allereerste rockconcert bijwoonde – Queen in Ahoy!

Toen enkele weken later de videoclip van *These Are The Days Of Our Lives* voor het eerst op tv verscheen, werd ik woedend op Brian May: de allerlaatste keer dat ze met zijn vieren een clip opnamen en hij had niet eens de moeite genomen om zich te scheren! Ik kan er inmiddels weemoedig om glimlachen.

Zo'n anderhalf jaar later zag ik, op mijn fietsje voorbij Ahoy' scheurend, tot mijn vreugde een concert van Brian May aangekondigd. Al die tijd dat ik nu al in Rotterdam woonde, was ik nog geen enkele keer naar een optreden geweest – dit was een gelegenheid bij uitstek om die omissie te herstellen en meteen de cirkel rond te maken.

Ter plaatse kocht ik voor onbeschoft veel geld toch maar een programmaboekje, want daarin stond, verdeeld over twee pagina's, een close-up van Brians legendarische gitaar, *The Red Special*. Eindelijk viel die eens gedetailleerd te bestuderen, beter afgebeeld dan ooit in alle popblaadjes die ik in mijn puberjaren had verslonden.

Ik was ervan overtuigd dat ik dat boekje veilig had geparkeerd achter mijn stoel, maar toen het voorprogramma was afgelopen en ik het wilde pakken, bleek het te zijn verdwenen – hondsbrutaal onder mijn gat vandaan gejat! Mijn opgetogenheid maakte plaats voor diepe verontwaardiging, en prompt voelde ik me ook een stuk minder veilig, daar in die gigantische arena. Er zaten ook misdadigers hier!

Het was een geweldig optreden, met daarin een ontroerend duet met de overleden Freddie op een groot scherm schuin achter Brian May. Het zou echter nog eens jaren duren voordat ik die *Red Special* eindelijk van nabij kon bewonderen, en nog wel *up close & personal*, zij het een replica daarvan, in serie geproduceerd en verkrijgbaar in allerlei kleuren – uiteraard kocht ik precies zo'n donkerrode, met al die knoppen en schakelaars en dat pookje precies nagemaakt.

Is het dus allemaal toch nog goed gekomen. Ook aan het rijkelijk geïllustreerde boek, waarin Brian in geuren en kleuren uit de doeken deed hoe hij, samen met zijn vader, die gitaar ooit bouwde, letterlijk *from scratch*, en wat er in de decennia daarna allemaal mee was gebeurd, heb ik vele uren plezier beleefd. En replica of niet, het is nog altijd een puik gitaartje. Brian, jongen, die stoppelbaard is je allang vergeven, hoor.

